

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/257/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3811213073
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 09. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2012:3811213073.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Emílie Zimovej a JUDr. Gabriely Janákovej v právnej veci navrhovateľky: X. C., bytom L., Na W. XX/X, proti odporcovi: P. P., bytom L., D. X/XX, o určenie otcovstva a úpravu práv a povinností k maloletým deťom C.: I. Q., nar. XX.XX.XXXX a J. U. C., nar. XX.XX.XXXX, obe zastúpené opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v L., na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu L. zo dňa 30. mája 2012, č.k. 5C/126/2011-107, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, týkajúcej sa vyživovacej povinnosti odporcu na maloleté deti, ako aj v časti týkajúcich sa zameškaného výživného, ako aj náhrady trov konania **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľke sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa určil, že odporca P. P. je otcom maloletých detí - I. Q. C. a J. U. C. z matky X. C.. Zároveň súd maloleté deti I. Q. a J. U. zveril do osobnej starostlivosti matky a určil výživné na maloletú I. Q. v sume 40 Eur mesačne s účinnosťou od 04.08.2011 a na maloletého J. U. v sume 30 Eur mesačne s účinnosťou od 04.01.2011, vždy do 15-teho dňa toho ktorého mesiaca vopred, do rúk matky. Zameškané výživné za obdobie od 04.08.2011 do vyhlásenia rozsudku na maloletú I. Q. v sume 396,12 Eur a za obdobie od 04.01.2011 do vyhlásenia rozsudku na maloletého J. U. v sume 507,16 Eur, súd otcovi povolil splácať v splátkach po 10 Eur na každé dieťa, spolu s bežným výživným, s účinnosťou od mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti tohto rozsudku až do zaplatenia, pod následkom straty výhody splátok. Súd štátu náhradu trov konania nepriznal a odporca bol zaviazaný zaplatiť navrhovateľke náhradu trov konania v sume 66 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd prvého stupňa po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodni ust. § 94, § 36 ods. 1, § 65 ods. 1, § 61 ods. 1, 2 a § 77 ods. 1 Zákona o rodine, kedy po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrh navrhovateľky na určenie otcovstva k maloletým deťom je podaný dôvodne. Maloleté deti sa narodili mimo manželstva a otcovstvo k nim nebolo určené súhlasným vyhlásením rodičov s tým, že zo záverov znaleckého posudku z odboru genetiky (analýza DNA) jednoznačne vyplýva, že otcovstvo odporcu voči maloletým deťom je potrebné považovať za prakticky dokázané s mimoriadne vysokou pravdepodobnosťou. Súd zároveň v návaznosti § 113 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku rozhodoval aj o výchove a výžive na maloleté deti. Súd zveril maloleté deti do osobnej starostlivosti matky, ktorá sa o ne riadne stará. Vyživovacia povinnosť odporcu bola určená vo výške 40 Eur mesačne na maloletú I. Q. a vo výške 30 Eur mesačne na maloletého J. U.. Vyživovacia povinnosť voči maloletej I. Q. bola určená odo dňa začatia konania, vzhľadom k tomu, že z výpovede

navrhovateľky neboli zistené žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by výživné malo byť určené už od narodenia maloletej. Navrhovateľke nič nebránilo podať návrh na určenie otcovstva skôr, sama v konaní uviedla, že o určenie otcovstva nemala záujem. Pokiaľ ide o maloletého J. U. vyživovacia povinnosť otca bola určená odo dňa jeho narodenia tak, ako to matka žiadala. Súd prihliadol k tomu, že návrh na určenie otcovstva bol podaný krátko po narodení dieťaťa. Pri určení výšky výživného súd prihliadol na vek, odôvodnené potreby maloletých detí, možností a schopností oboch rodičov, ako aj na osobnú starostlivosť navrhovateľky o maloleté deti. Bolo zistené, že odporca je nezamestnaný prakticky od jeho prepustenia z výkonu trestu (07.07.2010), z práce, ktorú vykonával brigádnicke, ho podľa jeho vlastného vyjadrenia vyhodili, taktiež pracovný pomer v spoločnosti Q., s.r.o. trval len niekoľko dní, pretože pridelenú prácu nezvládal. Až do 19.04.2011 bol dobrovoľne nezamestnaný, od uvedeného dňa je evidovaný ako uchádzač o zamestnanie a nemá žiaden príjem. Okrem maloletých detí I. Q. a J. U. nemá žiadnu inú vyživovaciu povinnosť. Z tohto potom vyplýva, že odporca mal možnosť po prepustení z výkonu trestu pracovať, ani jednu prácu však nedokázal riadne vykonávať. Preto pri určení výživného bolo vychádzané zo zásady potenciality príjmu u odporcu. Navrhovateľka je na materskej dovolenke, jej príjem pozostáva z rodičovského príspevku v sume 194,70 Eur mesačne, poberá prídavky na deti v sume 45,08 Eur mesačne a vyživovaciu povinnosť má len k maloletej I. Q. a J. U.. Preto súd dospel k záveru, že je v schopnostiach odporcu platiť na maloletú I. Q. sumou 40 Eur mesačne a na maloletého J. U. sumou 30 Eur mesačne. Takto určené výživné postačuje na pokrytie aspoň základných potrieb maloletých detí. Zároveň súd rozhodoval aj o zameškanom výživnom za obdobie od 04.08.2011 do vyhlásenia rozsudku v prípade maloletej I. Q. a maloletého J. U.. V konaní vznikli štátu trovy v súvislosti s nariadeným znaleckým dokazovaním vo výške 423,20 Eur s tým, že tieto trovy by mal znášať podľa § 148 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku odporca. Súd však rozhodol, že štátu náhradu trov konania nepriznal, pretože sú u neho predpoklady pre oslobodenie od súdnych poplatkov. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tak, že vo veci úspešnej navrhovateľke súd priznal náhradu trov konania voči odporcovi, ktorý úspech vo veci nemal vo výške 66 Eur, pričom táto suma predstavuje zaplatený súdny poplatok za návrh.

Proti tomuto rozhodnutiu podal včas odvolanie odporca, a to proti výroku, ktorým bol zaviazaný platiť výživné na maloleté deti. Uviedol, že súd neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané a vyplynuli z jeho prednesov s tým, že je dlhodobo nezamestnaný, evidovaný na úrade práce, nemá žiaden príjem, žije u rodičov. Žiadal preto o odklad vyživovacích povinností do obdobia, kým sa nezamestná.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril úrad práce, sociálnych vecí a rodiny, ktorý žiadal rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na znenie § 62 ods. 2, 5, § 75 ods. 1 Zákona o rodine, kedy otec maloletých detí je nezamestnaný prakticky od prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody. Z práce, ktorú vykonával brigádnicke ho podľa jeho vlastného vyjadrenia vyhodili. Taktiež pracovný pomer, ktorý trval len niekoľko dní v spoločnosti Q. s.r.o. bol prepustený, pretože pridelenú prácu nezvládal a do 19.04.2011 bol dobrovoľne nezamestnaný, preto uviedli, že s konštatovaním súdu prvého stupňa súhlasia, nakoľko je v schopnostiach a možnostiach otca platiť na výživu detí spolu mesačne po 70 Eur a takto určené výživné postačuje na pokrytie aspoň základných potrieb maloletých detí. Svoj posledný pracovný pomer otec detí ukončil zo subjektívnych dôvodov, kvôli tomu, že prácu nezvládal a tým sa sám pripravil o možnosť príjmu z pracovnej činnosti a zbral na seba riziko zníženia svojho príjmu.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. v napadnutej časti, pričom v návaznosti na § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

Rozsudok súdu prvého stupňa v časti určenia otcovstva, ako aj v časti, v ktorej boli maloleté deti zverené do osobnej starostlivosti matky, odvolaním napadnutý nebol, a preto v tejto časti je rozhodnutie súdu prvého stupňa právoplatné a rozhodovaním odvolacieho súdu nedotknuté.

Predmetom prieskumnej činnosti odvolacieho súdu bol potom výrok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bola stanovená vyživovacia povinnosť odporcu na maloleté deti, ako aj zameškané výživné, vrátane trov konania.

Súd prvého stupňa vo veci vykonal dostatočné dokazovanie, vec po právnej stránke správne posúdil a v konečnom dôsledku aj správne stanovil výšku vyživovacej povinnosti odporcu na jeho dve maloleté deti, vrátane počiatku plnenia jeho vyživovacej povinnosti na obe deti, ako aj nedoplatku na zročnom výživnom.

Neobstojí námietka zo strany otca v odvolaní, ktorý poukazoval na tú skutočnosť, že je nezamestnaný, nemá žiaden príjem a je evidovaný na úrade práce. Súd prvého stupňa správne vyhodnotil jeho situáciu v návaznosti na ust. § 62 ods. 3 Zákona o rodine, z ktorého vyplýva, že každý rodič bez ohľadu na svoje schopností, možností a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30% zo sumy životného minima na nezaopatrované, nepľnoleté dieťa alebo na nezaopatrované dieťa podľa osobitného zákona. Z ust. § 1 písm. c/ opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR č. 194/2011 Z.z. je ďalej zrejmé, že životným minimom je suma 86,65 Eur na maloleté deti, z čoho 30% predstavuje čiastka 26 Eur.

Z tohto je potom zrejmé, že aj za predpokladu, že otec detí je nezamestnaný a bez príjmu, výška minimálneho výživného na obe deti bez ohľadu na jeho príjem je 26 Eur. Pokiaľ teda súd prvého stupňa vychádzal z potenciality jeho príjmu v návaznosti na ust. § 63 ods. 1 Zákona o rodine s prihliadnutím na skutočnosť, že otec detí od prepustenia z výkonu trestu bol až do 19.04.2011 dobrovoľne nezamestnaný, pričom ako vyplýva z jeho výpovede z práce, ktorú vykonával brigádnicke ho vyhodili a pracovný pomer u posledného zamestnávateľa trval len niekoľko dní, pretože nezvládal pridelenú prácu. Preto bol v celom rozsahu správny postup súdu prvého stupňa, ktorý stanovil výživné na I. Q. po 40 Eur mesačne a na maloletého J. U. po 30 Eur mesačne s tým, že tieto čiastky sa blížila sume 30% zo životného minima, ktorý by bol otec povinný platiť bez ohľadu na to, či je zamestnaný alebo nie s tým, že vyššie výživné z jeho strany bolo stanovené práve z dôvodu, že sám svojim nezodpovedným prístupom sa pripravil o prácu, ktorú potencionálne mohol mať.

Z tohto potom vyplýva, že otec detí musí vyvinúť väčšie úsilie, aby sa zamestnal, našiel si trvalú prácu a tým aj trvalý príjem tak, aby si plnil svoju vyživovaciu povinnosť na svoje dve maloleté deti. Matka svojou osobnou starostlivosťou, vzhľadom na útlý vek oboch detí v plnej miere vyvažuje finančný príspevok otca.

Odvolací súd nezistil ani pochybenie na strane súdu prvého stupňa v časti určenia nedoplatku na zročnom výživnom, ako aj v časti náhrady trov konania štátu, či trov prvostupňového konania, a preto aj v tejto časti bol rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdený.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnej navrhovateľke náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tejto preukázateľne žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli a z obsahu spisu jej ani nevyplývajú.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.